

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 13: DJORGOS TEORI

Det kändes bra att vara tillbaka ombord på Queen Cosmos. Det stora skeppet hade alltid en sådan välkomnande känsla. Dessutom fanns det så många minnen kopplade till henne, allt ifrån harmlösa, roliga stunder till de mest farliga och dramatiska. Och Djorgo var lycklig och tacksam att han hade fått uppleva detta livs äventyr. Hans liv hade blivit betydligt rikare och meningsfullt sedan han hade fått bli en i skeppets besättning och en viktig del av uppdraget att rädda galaxen. Det kändes som evigheter sedan och han hade inte räknat med att få komma tillbaka hit. Men nu var han, trots allt, tillbaka på Great King och ombord på Queen Cosmos på nytt. Och genast hade han infallit i gamla vanor. Men inte direkt för att han så önskade utan snarare för att plikten kallade. I många fall, dock, var hans önskan och hans plikt ganska likartade. Han skulle inte vara en soldat eller cyborg annars.

Han hade tagits på sängen av Prinsessan Auroras inbjudan. Så mycket var annorlunda sedan han hade varit hennes livvakt. Hennes titel var inte ens Prinsessa längre, hon var nu Drottning av Vintergatan och galaxenergins väktare. Men det var inte det som hade varit överraskningen, att föra Aurora till Great King och rädda galaxen hade hela tiden varit deras huvudmål. Men att hon nu planerade sitt bröllop var fortfarande ett faktum som var ytterst hårdsmält. Endast ett år hade passerat sedan Djorgo sist hade sett henne, hon var fortfarande inte mer än en flicka, en mogen flicka, en ung kvinna. Men fortfarande ung. Detta beslut att ingå äktenskap kom alldeles för hastigt. Eller var det bara han själv som var för överbeskyddande?

Djorgo anklagade inte alls Cogo för hans starka protest tidigare denna kväll. Faktum var att hans unge vän bara uttryckte mycket starkare exakt vad han själv kände inombords. Men Djorgo fann det ändå underligt att Cogo inte uppvisade mer värdighet och behöll dessa känsloyttringar för sig själv, om inte annat för Prinsessans skull. Detta äktenskap var Auroras val, att inte respektera hennes önskan var ytterst skamfullt och Cogo borde veta det lika bra som dem. Den unge mannen följde bara sitt hjärta som alltid, naturligtvis, men att han så lättvindigt gick över denna gräns var högst förvånande. Det var inte likt honom alls. Ingen av dem; varken han själv, Haka eller Cogo, tyckte egentligen om situationen men det var för att de alla tre var själviska och hade ingen rätt att säga något om saken. De hade gett sitt blod, svett och tårar för att skydda Aurora och de skulle fortfarande göra det utan tvekan. De skulle alla gärna dö för hennes skull om så krävdes. För de älskade henne. Villkorslöst.

Hon var så mycket mer än bara en ung kvinna som måste beskyddas till varje pris, hon var verkligen *deras* Prinsessa. Aurora var den finaste kvinna Djorgo någonsin hade träffat. Hennes ädla natur och godhet kom inifrån, ifrån hennes hjärta, inte ifrån hennes kungliga blod. Hon var lika fager som Universum var oändligt men hennes sanna skönhet

var den värme och omtänksamhet hon gav till andra utan att någonsin kräva något tillbaka. Hon hade ett helgons karaktär. Och nu skulle hon gifta sig. Hon hade inte valt en av dem.

På sätt och vis var inte Djorgo förvånad. Varför skulle en Drottning äkta en cyborg? De flesta skulle anse det som högst opassande. De hade kommit mycket nära varandra under den långa, mycket farliga resan till Great King och att starka band bildades under sådana situationer var fullt normalt, precis som för soldater på samma sida under ett krig. Men hur nära deras band till Prinsessan än hade blivit, det var högst osannolikt att hon skulle ha valt en av dem. Det hade dessutom varit ett omöjligt val för henne, att tvingas välja en av dem tre.

Eller kanske inte...

Aurora skattade dem alla tre lika mycket, det visste Djorgo och likaså gjorde både Haka och Cogo också. Hon hade riskerat mycket för deras skull också, inkluderat sitt eget liv och därmed hela galaxens framtid. Här, ombord på Queen Cosmos, hade de alla fyra nästan blivit som en alternativ familj. Aurora hade haft befälet men hade alltid förlitat sig på sina tre livvaktars kunnande och förmågor. Hon hade alltid varit rättvis, hade aldrig favoriserat någon över de andra. Hon hade alltid varit närvarande och funnits där när de hade behövt henne. Ändå kände Djorgo i sitt hjärta att innerst inne så var det en av dem tre som Aurora höll lite varmare i hjärtat. Och det var inte honom. Och det var inte Haka. Det var Cogo.

Det hade alltid varit Cogo.

Hon hade egentligen aldrig avslöjat någonting, hennes känslor hade alltid varit oerhört rättvist fördelade på dem alla tre. Ändå kände Djorgo på sig att Aurora bar på en hemlighet, en hemlighet som egentligen inte var så hemlig. Prinsessan var ung och oerfaren, allt hon uttryckte var så äkta. Vad hon aldrig hade visat öppet visade sig ändå undermedvetet. Kanske hade hon varit den som själv hade blivit mest förvånad. Hon hade varit mycket duktig på att disciplinera Cogo när han hade gått för långt, kanske varit för duktig t.o.m. Hon hade straffat honom med sin Telepati när så hade krävts men ett par gånger hade hon gjort det mer än vad som hade varit nödvändigt. Som om hennes bestraffning ville säga någonting, mer än det uppenbara.

När hon hade avvisat honom ifrån Queen Cosmos och deras uppdrag hade hon uppvisat en ovanlig ovilja att resonera och vilja förstå Cogos synpunkt. De hade allihop blivit mycket förvånade av hennes direkta order att Cogo omedelbart skulle ge sig av. Djorgo hade försökt att tala reson med henne och t.o.m. stått på Cogos sida men det hade varit förgäves. Men när Cogo väl hade gett sig av hade Aurora så kraftigt ångrat sitt beslut, t.o.m. innan de hade hamnat i fara. Djorgo hade alltid anat att hennes beslut att faktiskt sända iväg Cogo tillbaka till Jorden den dagen var grundat på hennes känslor, inte på logik. Cogos aggressiva beteende hade, med all rätt, sårat henne. Men det kanske egentligen inte var så mycket hans våldsamheter som Aurora hade ifrågasatt. Kanske var det egentligen så att hon hyste starkare känslor för Cogo än vad hon själv kunde erkänna eller förstå. Och hon visste inte hur hon skulle hantera det. Hon hade varit förvirrad och rädd. Men inte för Cogos agerande. Hon hade varit rädd för sina egna känslor. Där och då

hade Aurora endast haft två val; att konfrontera sina känslor eller att distansera sig ifrån dem. Hon hade valt det senare.
Men inte helt och hållet.

Hon hade gråtit av lycka vid Cogos återkomst. Att Cogo älskade henne hade aldrig varit en hemlighet, förutom för kanske Aurora själv, men i denna lyckliga stund hade hon besvarat hans känslor. Inte med ord men i handling. Och det var det enda bevis Djorgo egentligen behövde. Cogo och Aurora hade fattat varandras händer. Allt gammalt agg hade varit fullkomligt bortblåst. Med sin tårfyllda blick hade hon förlåtit honom. De båda hade blivit tagna av stunden och dragits allt närmare varandra. Och Cogo hade varit djärvare än vad han någonsin hade varit, sedan dess också för den delen. Han hade kommit så nära att kyssa henne och Aurora hade inte hindrat honom! Det som hade hindrat dem var Haka, som skämtsamt hade utbrustit att det räckte. Och Djorgo hade varit snabb att hänga på. Varför han och Haka hade avbrutit dem var uppenbart, deras avundsjuka hade kommit emellan. De var lika glada som Prinsessan att ha Cogo tillbaka men de drog ändå en betydelsefull gräns innan den korsades. De hade lyckats men sanningen var ändå uppenbar i Auroras ögon. Hon tyckte väldigt mycket om de alla tre. Men hon var förälskad i Cogo.

Detta faktum förvånade inte Djorgo heller. Det var faktiskt inte alls underligt. Cogo var bara ett par år äldre än Aurora, de var båda unga och impulsiva med hela livet framför sig. Han var den av de tre cyborgerna som hade träffat henne först, Cogo och Prinsessan hade redan en etablerad relation när Haka och Djorgo kom in i bilden. Bakom deras skilda åsikter om saker och ting fanns ändå en strävan mot exakt samma mål. Deras olikheter förde dem faktiskt samman snarare än bort ifrån varandra. De båda uppvisade enorm envishet men samtidigt mycket djupa känslor. Nej, det var faktiskt inte alls underligt att Auroras hjärta brann för Jan Cogo. Dessutom hade hennes kärlek förändrat honom till det bättre. Sådana starka känslor gick inte att ignorera även om de båda mycket effektivt hade försökt hela den långa vägen till Great King.
Var det just det som låg bakom Prinsessans stundande giftermål? Skulle hon gifta sig med en annan för att försöka glömma Cogo?

Ren logik sa Djorgo att orsaken var betydligt större än så. Prinsessan tog inga livsavgörande beslut lättvindigt och hon hade numera ingen anledning att fly sina känslor för Cogo. Just därför hade han haft sina onda aningar om hela saken ända sedan hans inbjudan. Själva giftermålet i sig hade kommit som en total överraskning, Aurora var fortfarande så ung. Varför ha så bråttom? Vem denne Lord Nehr var som Aurora tänkte gifta sig med var mer eller mindre ett mysterium. Djorgo hade aldrig hört talas om planeten Ledzah och det fanns ingen information om dem att finna i några databaser. Aurora hade sagt mycket lite om sin fästman, bara att han var Ledzahernas ledare sedan ett par år tillbaka. Hon hade sagt att hon såg fram emot bröllopet och att Nehr gjorde henne lycklig men Djorgo litade faktiskt inte på det. Att misstro Prinsessan tog starkt emot men att hon var så fåordig om sin blivande make och hans ursprung samt att hennes lycka kändes så påklistrad gav Djorgo kalla kårar. Han visste hurdan hon var när hon verkligen var lycklig. När hon var kär. Hon hade uppvisat det var enda gång Cogo hade varit i hennes närhet, och Aurora hade inte visat något av det under hennes inbjudan. Hon

hade snarare verkat formell under deras video samtal, inte lycklig. Och det oroade Djorgo mycket. Men vad kunde han göra åt saken? Det var inte hans beslut och han hade ingen auktoritet att ens protestera. Såvida inte Cogos mycket starka känsloutbrott och insisterande att något var fel hade gett honom den auktoritet han behövde för att agera!

Men innan de kunde göra någonting alls måste de ha bevis. Djorgo hade inte sagt något om sina farhågor till Haka under deras gemensamma återresa till Great King i risk att han hade fel men ju mer tiden led desto mer misstänksam blev han. Och nu efter att de hade stött på Cogo och sett hans reaktion, faktumet att han inget visste om bröllopet och ändå hade precis innan spenderat tre hela dagar med Aurora, gjorde hela situationen ännu mera suspekt. Och ovanpå det kom nu nya fakta. Den bristande kommunikationen och de underliga mätningarna från Kalkylatorn angående galaxenergin. Allt för många underliga saker skedde samtidigt. Kalkylatorn gav honom vissa svar men de var svåra att tolka. Därför befann sig Djorgo nu i Queen Cosmos cockpit för att se vad huvuddatorn där hade att säga. Cosmos dator var inte alls lika avancerad som Kalkylatorn men det var ändå värt att undersöka.

Medan han stod vid datorn och väntade på svar hörde Djorgo ett allt för bekant smackande till höger bakom honom.

- ”Jaså, där är du!” konstaterade han med en suck medan Haka kom in i cockpit, fullt upptagen med att äta på nytt. Uppenbart hade den grönklädde cyborgens alldeles nyss varit i kabyssen.

- ”Jag borde ha begripit att du skulle ta den omvägen.”

- ”Ville bara kolla att det inte var fel på matapparaten också,” svarade Haka sarkastiskt och svalde ner sista biten. Han ville inte fullt tro på Djorgos och Cogos misstankar om att något fuffens var i görningen men han hade ingen avsikt att hindra dem heller. Under tiden hade han passat på att återuppta bekantskapen med mat automaten ombord, den bästa apparat Haka någon hade kommit i kontakt med, med kanske undantag för Starbod, förstås.

Djorgo ägnade honom inte mer uppmärksamhet. Dessutom var datorn färdig med sina beräkningar och printade ut sitt svar som Djorgo läste igenom noggrant. Hans mörka ögon smalnade ju mer han läste.

- ”Hittat nåt, Djorgo?”

- ”Ja och nej.”

- ”Va? Vad menar du nu?”

Varför skulle Djorgo alltid envisas med att prata i ofullständiga gåtor som ingen annan än han själv förstod? Det värsta av allt var att den långsmale cyborgens skarpsinniga babblande alltid fick alla andra att verka dummare. Cogo hade alltid, på något oförklarligt sätt, lärt sig att faktiskt uppskatta Djorgos överintelligenta uttalanden men det var en förmåga som Haka fortfarande hade svårt att lära sig. För det mesta fann han det bara irriterande att Djorgo alltid skulle vara så förbaskat smart. Dock var denna intelligens ändå en enorm resurs som inte ens Haka kunde förneka.

I samma stund vände Djorgo på klacken, passerade Haka och gick ut ur cockpit. Den långsmale cyborgens bar ett mycket fundersamt uttryck.

- ”Vart ska du?”

- "Ut. Jag måste bekräfta min teori och behöver göra det utanför Queen Cosmos magnetfält."

I andra änden av korridoren stannade han och vände sig om mot Haka.

- "Hänger du med eller är du för upptagen med att äta?" undrade han. Haka knorrade lätt irriterat. När Djorgo inte var så jäkla smart så var han i stället sarkastisk, eller bägge delar samtidigt, och alltid på andras bekostnad.

- "Stressa mig inte," sa han och följde efter. - "Om den lilla krissituation du och Cogo så desperat letar efter dyker upp vill ni inte ha mig med på fastande mage."

Djorgo flinade för sig själv.

- "Det är en lockande tanke," mumlade han. Om inget annat, det hade varit en ny erfarenhet för dem alla.

- "Va?"

*****

Teorin tog ingen lång stund att bekräfta. Men det hade känts bättre om han hade haft fel. En bekräftelse skapade bara fler frågor och fler problem. Den dåliga timingen gjorde inte saken bättre heller. Men en soldat måste alltid göra vad som måste göras, dålig timing eller ej.

- "Underligt," mumlade Djorgo för sig själv inifrån Starcopper.

- "Vadå?"

Haka fick inget svar, trots att han stod på ena vingen alldeles intill Starcoppers cockpit. Att se Djorgo så fundersam, och att aldrig få något ordentligt svar ifrån honom, höll på att gå den grönklädde cyborgens på nerverna.

- "Hallå!" vrålade han tillslut rätt i örat på Djorgo, trött på att lämnas utanför. - "Haka anropar Djorgo! Vi verkar ha brister i kommunikationen här."

Djorgo tog sig för örat. Hans inte alls allt för tålmodige vän kunde lätt bli ganska högljudd. Men han insåg att han hade hållit Haka på halster länge nog.

- "Det är just det vi har, Haka."

- "Vad menar du?"

- "Jag undersökte datorn ombord på Queen Cosmos, alla instrument och all utrustning är i topptrim. Allt borde fungera som när det var helt nyttillverkat. Ändå kan hon varken skicka eller ta emot någon signal," förklarade Djorgo. - "Jag har nu testat samma instrument på Starcopper, som jag vet fungerade alldeles utmärkt innan jag anlände hit till Great King men nu har samma problem uppstått även här. Utan att ha testat vågar jag gissa att även Starbod säkerligen har samma problem nu också."

Haka kunde inte förneka det längre, och Djorgos intensiva blick mer än något annat var tillräckligt för att övertyga honom. Det verkade som att Cogo kanske hade haft rätt i alla fall. Och att Doktor Kitty inte hade skickat hit honom på felaktiga grunder.

- "Vad är det du säger, Djorgo? Att något stör all kommunikation på Great King?"

- "Eller någon."

Det verkade mindre troligt att ett naturligt fenomen kunde orsaka en sådan stark störning av det här slaget. I så fall skulle det röra sig om en supernova eller liknande och om en sådan katastrof hade inträffat eller var på väg att hända så hade de redan varit medvetna om det. Nej, det verkade snarare ligga ett medvetande bakom störningen i

kommunikationen. Att det inträffade samtidigt med Prinsessans bröllop var tillräckligt för att fortsätta undersöka saken.

- "Och det kanske inte bara gäller Great King utan ett större område. Kanske hela det här solsystemet är drabbat."

Djorgo tog fram Kalkylatorn på nytt och slog in de nya fakta de hade kommit över. All kommunikation av ljud och video kunde störas och slås ut av olika former av avancerade radiovågor genom rymden men Kalkylatorn kunde inte påverkas av sådana yttre hot. Om någon medvetet försökte blockera dem skulle de misslyckas i det här fallet.

- "Men för att manuellt kunna åstadkomma detta krävs en mycket stark sändare," fortsatte han. Ett litet flin av seger uppenbarade sig i hans ena mungipa.

- "Och jag tror jag har dess koordinater," konstaterade Djorgo när Kalkylatorn gav honom sitt svar. Hans teori hade visat sig vara reell.

- "Det är inte långt härifrån," fortsatte han och tittade upp mot skyn. Det skulle på sin höjd vara en knapp timmes flygning från Great King. De hade goda förutsättningar att finna sanningen i tid innan bröllopet började nästa dag.

- "Kom, Haka! Följ mig!" manade Djorgo och tog på sig sin blåa rymdhjälm. - "Vi måste följa upp det här spåret."

- "Ja men... vänta lite!"

Med en kraftig duns hoppade Haka ner ifrån Starcoppers vinge. Ibland kunde Djorgo vara lika impulsiv som Cogo.

- "Sätt fart då!"

- "Tjata inte så mycket..!" insisterade Haka medan han skyndade bort till sitt eget skepp. Väl framme svingade han sig över kanten för att hoppa in i cockpiten. Han hade gjort det massor av gånger. Varenda gång, i princip, slutade det på samma ograciösa sätt.

- "Starbod... Aj!"

Förutom den uppenbara smärtan så var det egentligen pinsamheten som gjorde allra mest ont. Speciellt när han visste att någon såg honom. Det var tur att Starbods säte var så pass mjukt och att han själv hade en sådan tjock skalle. Med stor ansträngning försökte Haka sätta sig upprätt. Det var inte lätt att få plats, ännu mindre att röra sig, i den lilla cockpiten. Men tillslut kunde han sätta sig till rätta och han tog på sig sin gröna hjälm.

- "Att jag alltid ska hamna upp-och-ner!" muttrade han surt.

Minuten senare hade Starbod och Starcopper lämnat Great Kings atmosfär och följde det spår som Kalkylatorn hade gett. De flög nära varandra eftersom de inte kunde hålla kontakt över komradion och enbart kunde förlita sig på visuella signaler. Frågan återstod; skulle de finna något vid det ännu okända målet? Och om de så gjorde, vad skulle de göra åt det? Och hur skulle de kunna förmedla sina upptäckter eller kalla på hjälp när all kommunikation låg nere? Både Djorgo och Haka var fullt medvetna om att de var fullkomligt utelämnade mot vad de än var på väg till. Och det här var de kanske tvungna att klara på helt egen hand utan Cogo.